

Em dic Pepitu i sóc un gat. Tinc un any i dos mesos, vaig arribar a casa l'Esther per Sant Joan, quan jo tenia només 2 mesos. Aleshores vivíem a una caseta de fades amb un jardí ple de coses maques: formigues, floretes, tomateres, ocells (nyam, nyam!!), torrades amb melmelada i mantega sobre la taula del pati, arbres on enfilar-s'hi, gent que em feia manyagues...quina vida!

Un bon dia de finals d'agost, quan jo tenia tot just 4 mesos, l'Esther va deixar la seva bossa de viatge al costat de la porta de casa, em va posar a la seva falda i em va estar fent manyagues durant una bona estona mentre em parlava amb aquell to de veu dolç i amorós que fa cada cop que marxa de casa més d'un dia i que ara ja li conec. Jo no entenc mai el què em diu però ella s'hi esforça.

Aquell matí de finals d'agost me'l vaig passar jugant al jardí, com sempre. Al vespre la veïna de dalt va venir a jugar amb mi una estona. Això ja em va estranyar una mica i aquella nit, l'Esther ja no va aparèixer!! Al matí vaig veure que seguia sense tornar a casa i com que em vaig pensar que ja no tornaria, vaig decidir que calia marxar a veure món. Vaig saltar la tanca del jardí i vaig enfilar carrer amunt: ufffi quin soroll, màquines de quatre potes i de dues, gent aquí i allà que em miraven i em deien coses amb un to de veu semblant al de l'Esther, i molts col·legues, renoi, quina mà de col·legues grans i petits que hi ha pel món!! Em vaig fer amic d'un altre gat que semblava una mica perdut, com jo, i vam passar el dia jugant al riu, enfilant-nos als arbres i perseguint ocells.....el temps va anar passant i jo em vaig acostumar a viure pel carrer i dormir sota els cotxes. Un dia, un nen em va agafar i em va dur a casa seva. Em donava de menjar, em feia manyagues, jugava amb mi....de tant en tant la seva mare apareixia i em parlava amb un to de veu molt lleig, però jo no l'entenia gens....!

Un dia, de sobte, vaig notar una olor familiar. Vaig sentir un timbre, es va obrir la porta de casa i, patapam! l'Esther era allà. Em vaig posar molt content: ronronronron...! es veu que feia uns quants dies que havia tornat i cada tarda sortia pel poble a buscar-me. I res, al cap d'una estona ja tornava a ser al jardí de la caseta de fades, que era allà mateix però que jo gairebé no recordava, i vaig estar-me estirat al sofà un munt d'hores, mentre l'Esther em feia manyagoies i em deia coses, i jo li deia "miau", que és la única paraula que ella entén. Al dia següent va aparèixer el nen de l'altra casa i vam estar jugant una bona estona a caçar ratolins. Des d'aleshores ell ve sovint a veure'm i a jugar amb mi, de vegades ve amb els seus amics o amb la seva germana, i juguem tots a pilota!

Ara que sóc un gat gran ja he entès que quan algú ens parla amb un to de veu dolç i amorós és perquè ens estima, i encara que no entenguem res, ens està dient que ha de marxar uns dies però que torna, que sempre torna, i això és fantàstic, oi?